

Novel·la
Carlos Zanón

Que n'aprenngui (Dan Brown)!

Aquest llibre hauria de ser un *bestseller*. En el millor dels sentits, el d'arribar al màxim nombre de lectors. No, no hi surten àngels ni conspiracions. Tampoc psicòpates que escolten Mahler i esquarteren putes i nens. Ni persones que -oh!- es troben a si mateixes i s'agraden i ensenyen a llegir als nens pobres. No, res d'això. Però aquest llibre hauria de vendre's com un *bestseller*. No té res per no ser-ho. Això sí, un d'aquests *bestsellers* escrits amb intel·ligència, ofici i talent. El més venut d'aquest Nadal, per exemple. Com ho encairaria això, senyor Brown? I vostès, hereus d'en Larsson? És indiferent que el regalis, el deixis, el compris o l'abandonis a l'arbre druida del teu parc favorit. Qualsevol que el rebi patirà la mateixa mutació que tu: no podrà deixar de llegir-lo. I t'estarà immensament agraït. I seguirà contagiant la pandèmia.

A més a més, *Fin* porta l'aureola justiciera que tant ens agrada als lletraferits. El seu autor debuta passats els 45 anys. I escombra els altres bons autors, però també els dolents, els *amics de* i els que sempre

Diversos personatges es troben en un refugi aïllat de muntanya

surten a la tele, els pesats i els que sempre surten a la ràdio. I ho fa amb un llibre de força atterridora. El comences assistint a una pel·lícula que ja has vist, teatre pintorià *made in Spain*, amb diàlegs ben sostinguts per personatges generacionals i creïbles. Al principi gairebé no hi ha narració, però, de sobte, et tro-

bes muntat en una novel·la. Una història on és més atterridor el que es diu que no el que es descriu. L'argument? Un grup d'antics amics decideixen recordar un cap de setmana marcat amb foc. Un episodi, una broma pesada que a tots els hauria agradat no haver fet. Se citen en un refugi i tot va més o

menys de manera convencional fins que passa un fet excepcional. Que no penso explicar, esclar.

És una aposta adulta pel terror psicològic. Un llibre que et recorda altres llibres i pel·lícules, però no per això deixes de reconèixer-hi el toc personal de l'autor. I sí, hi ha Cormac McCarthy -aquella *Carretera* seva ja és un clàssic-. I també hi ha Stephen King -*The Mist*, per exemple-. Fins i tot ecos de Rulfo i de la malèvola tieta Christie. De cinema de barriada i d'adolescents verges passant un cap de setmana a la vora del llac. Història de mal rotllo, fantàstica, de ciència-ficció, pel·lícula Dogma sense Parkinson a la càmera..., tot hi té cabuda, en aquest artefacte. Un bòlid molt ben pilotat pel seu autor. En algun revolt derrapa, però sense efectes. Des de bon principi, el paio sap què vol. T'ensenyà les cartes i fins i tot les possibles coses que no hauria de fer i no fa (el recurs oníric o el joc dels noms al final del llibre). Et fica en un món del qual vols sortir, però sense deixar de llegir. Monteagudo és llest, controla els temps i els nervis (els teus i els seus). Felicitats. *Fin*. De moment, el meu llibre de l'any.*

Fin

David Monteagudo
Quaderns Crema
Barcelona, 2009
Preu: 19 euros
Pàgines: 352

Aquest llibre hauria de ser un 'bestseller'. En el millor dels sentits, el d'arribar al màxim nombre de lectors. Monteagudo és llest, controla els temps i els nervis

1 2 3 4 5

Juvenil Andreu Sotorra

El triomf d'en Polit Bonaveu

Carles Sala i Vila
Premi Vaxell de Vapor
Cruïlla
Barcelona, 2009
Preu: 13 euros
Pàgines: 111

1 2 3 4 5

Cantant sota la dutxa

Tothom recorda Luciano Pavarotti, oi? Doncs bé, tothom sap també que el tenor es va fer popular no només per la veu que tenia i el seu repertori sinó també pels seus mocadors de coll colorits. En Polit Bonaveu, el personatge de ficció que s'ha tret de la màniga Carles Sala (Girona, 1974) m'ha recordat, en part, el seu col·lega líric Pavarotti. I dic col·lega perquè en Polit Bonaveu és un cantant que no només és llançat a la fama amb el nom de La Veu Prodigiosa sinó que rep l'aprovació unànime del públic que l'escolta.

L'única diferència entre en Polit Bonaveu de ficció i en Luciano Pavarotti de la realitat és que, si el de Mòdena necessitava els mocadors de coll, en Bonaveu s'ha format musicalment cantant sota la dutxa i no és capaç d'emetre ni un gall ni fer un pinyol si no ho fa sota un bon raig d'aigua.

Amb aquesta novel·la breu -publicada de moment fora de col·lecció, en cartó, i amb unes il·lustracions

en color que volen remarcar la situació estrafolària del relat- l'autor va guanyar el premi Vaixell de Vapor, després d'haver obtingut també els premis Baranova i Guillem Cifre de Colonya, tres en els últims tres anys, i continua donant la sorpresa que ja s'endevinava en llibres anteriors.

Un autor amb força i gràcia

Carles Sala -pràcticament, doncs, una veu acabada d'arribar, però amb força i gràcia- és autor d'un registre afinat que, en un relat com *El triomf d'en Polit Bonaveu*, parteix d'una anècdota senzilla i aconsegueix un to ajustat i a la vegada capaç de crear una moralitat final: cloure els ulls i imaginar fortament el que es desitja permet fer realitat el que només és un somni.

A més, el rerefons humorístic de la història no té necessitat de sotmetre's a accions esbojarrades, sinó que en té prou amb petits detalls com els noms d'un parell d'agents artístics,

El novel·lista Carles Sala i Vila

Tucanta & Jacobro; o amb una inundació de la platea de l'Auditori a causa de la dutxa a l'escenari i que els melòmans de maneres esnob es prenen com una *performance à la page*.

Aquestes picades d'ullet a la ridiculesa humana es troben també en la directora d'orquestra, Petra Ar-

quet, que és qui li desperta la confiança en la seva qualitat vocal i qui li descobreix que la necessitat que té de cantar sota la dutxa se soluciona tancant els ulls, buscant la concentració i explotant la imaginació.

Així és com en Polit Bonaveu, com si fos un exemplar extret del vell somniador Carpanta, domina l'afonia que l'ataca fora del plat de la dutxa i, imaginant-se el doll d'aigua, aconsegueix que la seva veu soni en tots els auditoris del món i es cotitzi com si fos or.

Al final, diu l'autor, si algú vol reconèixer el personatge, només cal fixar-se en si canta amb els ulls clucs i si porta un mocador de fil vermell al coll... I això, el mocador, és el que abans m'ha portat a recordar Pavarotti. Amb l'única diferència que en Polit Bonaveu, a més de mocador, porta també, inexcusablement, una tovallola perquè les dutxes, ni que siguin fruit de la imaginació, el més segur és que acabin remullant qui se les creu de debò.*